

Sygn. akt IV U 575/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalasieński
Protokolant	stażysta Renata Olędzka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 marca 2015r. w S.

odwołania P. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 28 kwietnia 2014 r. Nr (...) -SER

w sprawie P. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty socjalnej

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala P. W. prawo do renty socjalnej od dnia 1 lutego 2014r. do dnia 31 lipca 2017r.

Sygn. akt IV U 575/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 kwietnia 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił P. W. prawa do renty socjalnej, powołując się na orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 22 kwietnia 2014 r., mocą którego nie został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony w dniu 6 maja 2014 r., domagając się jej zmiany i przyznania prawa do renty socjalnej.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczony P. W., urodzony (...), miał ustalone prawo do renty socjalnej do dnia 31 stycznia 2014r. (k. 13 akt rent.) W dniu 19 grudnia 2013 r. wystąpił do ZUS O/S. z wnioskiem o ponowne ustalenie prawa do renty socjalnej na dalszy okres. (k. 15 akt rent.)

Organ rentowy skierował ubezpieczonego na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 24 stycznia 2014 r. orzekł, że P. W. nie jest całkowicie niezdolny do pracy. (k. 18 akt rent.). Od powyższego orzeczenia ubezpieczony, złożył sprzeciw, w którym oświadczył, że nie zgadza się z powyższym orzeczeniem.

Komisja Lekarska ZUS natomiast orzeczeniem z dnia 22 kwietnia 2014 r. orzekła, iż wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy (k. 24 akt rentowych).

W toku postępowania rozpoznawczego Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłego lekarza psychiatry. Na podstawie zebranej dokumentacji medycznej biegły rozpoznał u P. W. chorobę psychiczną w postaci schizofrenii paranoidalnej, na którą zachorował w okresie nauki w technikum, tj. w 2008 r. (k. 11 akt sąd.). Na podstawie tego rozpoznania biegły uznał ubezpieczonego za całkowicie niezdolnego do pracy zawodowej. Biegły ustalił okresową niezdolność do pracy i określił datę powstania niezdolności do pracy od dnia 1 grudnia 2011 r. oraz wskazał, że niezdolność ta trwa nadal. Biegły orzekł okres trwania niezdolności do pracy P. W. do 31 lipca 2017 r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego okazało się zasadne. W myśl art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (tekst jednolity: Dz.U. nr 135, poz. 1268) prawo do renty socjalnej przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18 roku życia
- 2) w trakcie nauki w szkole lub szkole wyższej – przed ukończeniem 25 roku życia
- 3) trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Bezspornym w niniejszej sprawie było to, że P. W. zachorował na schizofrenię w roku 2008, tj. w czasie jego nauki w technikum.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie było ustalenie czy ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy.

W wydanej opinii biegły wskazał, że zachowanie społeczne ubezpieczonego nie uległo poprawie. Biegły wskazał, że P. W. był dwukrotnie hospitalizowany psychiatrycznie, po raz ostatni w roku 2012 r. Z opinii biegłego wynika, że, co prawda, u wnioskodawcy nie występują objawy psychotyczne wytwórcze od chwili hospitalizacji, tj. od 2012 r., jednakże jest to spowodowane wysoką dawką dobową leków, które przyjmuje P. W.. P. W. nie wykazuje inicjatywy, jest aspontaniczny, niedostosowany afektywnie, co w znacznym stopniu obniża zdolności adaptacyjne ubezpieczonego i powoduje, że jest on całkowicie niezdolny do pracy. Jak wskazał biegły, znaczący wpływ na systematyczne przyjmowanie leków przez ubezpieczonego ma pracownik socjalny, co przemawia za uznaniem, że ubezpieczony nie jest w stanie samodzielnie zadbać o swoje potrzeby i rzutuje na brak zdolności do podjęcia przez P. W. pracy.

Dokonując ustaleń w tym zakresie, Sąd Okręgowy w całej rozciągłości podziela opinię biegłego, ponieważ została wydana przez lekarza odpowiedniej specjalności po bezpośrednim zbadaniu ubezpieczonego i wnikliwej analizie dokumentacji medycznej. Dodatkowo opinia biegłego jest spójna i logiczna.

W piśmie procesowym z dnia 20 marca 2015 r. pełnomocnik organu rentowego zakwestionował opinię biegłego. Powołał się bowiem na stanowisko Przewodniczącego Komisji Lekarskich przy II Oddziale ZUS w W. (k. 19 akt. sąd.), w którym zakwestionowano określenie okresu niezdolności do pracy ubezpieczonego, który, jak stwierdzono, z racji na swój młody wiek (26 lat), przy systematycznym leczeniu ma szanse na poprawę stanu zdrowia. Pełnomocnik organu wniósł o wydanie przez biegłego sądowego uzupełniającej.

W ocenie Sądu, biegły, w opinii, przekonywująco wyjaśnił swoje stanowisko i z tego względu wnioszek organu rentowego o wydanie przez biegłego opinii uzupełniającej okazał się niezasadny. Opinii, zdaniem Sądu, nie można postawić zarzutów, które podważyłyby stanowisko biegłego. Opinia biegłego sądowego jest bowiem w pełni

merytoryczna, zawiera wiadomości specjalistyczne i nie ma potrzeby, aby zobowiązać biegłego do wydania opinii uzupełniającej. Biegły obiektywnie i miarodajnie ocenił stan zdrowia P. W., zarówno pod kątem rozpoznanego schorzenia, jak i jego wpływu na niezdolność do pracy.

Wobec powyższego Sąd uznał, że ubezpieczony nie ma zdolności funkcjonowania społecznego i przystosowania się, aby podjąć i wykonywać jakąkolwiek pracę.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie wskazanych wyżej przepisów i z mocy art. 477¹⁴ § 2 kpc Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.